

lem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), og jeg haaber, at Thingets høitærede Formand vil tillade mig at sige nogle Ord med Hensyn til disse Udtalelser, endskjøndt det forekommer mig, at jeg mulig derved vil gaa lidt udenfor, hvad der foreligger, idet der for Tiden nærmest kun er Spørgsmaal om Forslaget til en Dagsorden. Det ærede Medlem begyndte med at bemærke, at det skulde være urigtigt af mig, naar jeg havde brugt det Udtryk, at det ærede Udvalg søgte at undskylde den Fremgangsmaade, som det havde brugt. Hvis jeg mindes ret, brugte jeg kun dette Udtryk, idet jeg henviste til et bekjendt fransk Ordsprog, hvorpaa man uvilkaarlig maatte komme til at tænke ved denne Veilighed. Jeg tillod mig ganske sikkert at oversætte dette franske Ordsprog paa Dansk, men jeg haaber, at det ærede Medlem ikke vil finde denne min Fremgangsmaade urigtig. For Øvrigt antager jeg, at det ærede Medlem tilstræffelig kender det franske Ordsprog, hvortil jeg sigtede. Men det ærede Medlem gif fornemmelig ud paa at godtgjøre, at Udvalget virkelig skulde fortjene Anerkjendelse for sin Optræden, og han fremstillede da navnlig Sagen paa den Maade, at det, som Udvalget havde haat at gjøre, var at hævde sin Ret som Delegeret for Thinget til ligeoverfor Regjeringen at fordrø de Dplysninger, som det ansaa for nødvendige, navnlig naar der var Spørgsmaal om Dvergreb fra Administrationens Side mod Borgernes Rettigheder. Foreløbig være det mig tilladt at gjøre den Bemærkning, at det efter min Opfattelse ikke er hensigtsmæssigt eller heldigt under Forhandlingerne af en Sag, som for Tiden kun ligger for aldeles formelt, gjentagne Gange at bruge Udtryk, som kunde synes egnede til at sætte Følelserne, for ikke at sige Videnskaberne, i stærkere Bevægelse, ved at hentyde til, at der skulde have fundet Sted disse forfærdelige Dvergreb, disse Brud paa hellige Grundlovsparagrafer osv. Vi maa jo, antager jeg, gaa ud fra, at det i alt Fald er saare tvivlsomt, om saadanne Brud have fundet Sted. Jeg negter ikke, at det vilde forekomme mig at være naturligere, om det høie Folkething gif ud fra, at der ikke forelaa Grundlovsbrud fra Regjeringens Side, forinden det ved en nøiere Undersøgelse var kommet til den Overbevisning, at noget Saadant var Tilfældet, men derved kunne naturligvis Opfattelserne være forskellige. Jeg vil imidlertid ligeoverfor disse Udtalelser — jeg ønsker ikke at bruge stærke Udtryk, jeg skal heller ikke lade mig forlede til at bruge Udtrykket „tilbagevise“ etc. — notes med at sige, at jeg protesterer imod, at det med mindste Skjæppe af Føle skulde kunne siges, at der i den omtalte Sag har fundet Dvergreb Sted fra Administrationens Side og langt mindre Overtrædelser af Grundlovsbud. Men ligesom det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds forsaavidt rigtig betegnede det Standpunkt, hvorpaa ogsaa jeg egentlig har troet,

at det var Udvalgets Hensigt at stille sig, nemlig at føle sig kaldet til at hævde den Ret, der formentlig tilkommer Folkethingets Udvalg til at fordrø Dplysninger af Administrationen, saaledes har jeg ganske vist agtet at stille mig og agter fremdeles at stille mig paa det Standpunkt at hævde Regjeringens ligesaa gode og ligesaa sikke Stilling ligeoverfor Folkethinget, hvad denne Sag angaar. Jeg erkender ikke, at Folkethinget er berettiget til at fordrø Dplysninger om alt Muligt og under hvilken som helst Form, hvorunder det maatte synes et eller andet Folkethingsudvalg naturligt at kræve dem; dette erkender jeg ikke. Folkethingets Stilling ligeoverfor Regjeringen, naar der er Spørgsmaal om Udøvelse af Regjeringens Myndighed, er betegnet i Grundloven: Folkethinget har en Anklageret, men den har ingenlunde Ret til at dømme. Forsaavidt er Forholdet mellem Folkethinget og Regjeringen aldeles jevnbyrdigt; det er to ligestillede Parter. Men deraf følger ogsaa, at der ikke kan være Spørgsmaal om, at den ene Part, her Regjeringen, skulde være undergoven Ordre eller Fordringer fra Folkethingsudvalgenes Side. Det er ikke mig, der har bragt dette Spørgsmaal frem. Jeg har erklæret i mit første Foredrag, og jeg gjentager det, at jeg er villig til at meddele det ærede Udvalg saavel som Thinget alle de Dplysninger, som jeg kan anse det for rigtigt at meddele, og for at jeg ikke skal misforstaaes, føier jeg yderligere til, at jeg ikke skjønner, at der i denne Sag er nogen Grund til at holde nogen som helst Dplysning tilbage, og at derfor, forsaavidt man for mig erklærer, at man anser det for ønskeligt at faae disse Dplysninger til Klarhed over den hele Situation, skal dette fra min Side ingen som helst Vanskelighed møde. Men naar man endelig med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds vil stille Sagen paa Spidsen, saa er det min Pligt at hævde Regjeringens Stilling ligesaa vel som det ærede Medlems at hævde Folkethingets.

Berg: Realiteten ligger ikke for, og derfor skal jeg heller ikke berøre den, uagtet der kunde være Anledning dertil efter Ministerens Udtalelse. Jeg skal kun sige, at jeg ikke har sagt, at der foreligger Brud paa Grundloven, om jeg end har en Mening i den Henseende, men jeg har kun sagt, at der foreligger Anker over Brud paa vigtige Grundlovsbestemmelser. Jeg anerkjender Lydeligheden i den ærede Ministers Udtalelse, men jeg skal dog tillade mig at henvisse den meget ærede Minister f. Ex. til § 62 i Grundloven, hvor det hedder, at enhver Rigsdagsmand er berettiget til at spørge Ministrene og af dem øffe Forklaring. Mon det er sagt saaledes, blot for at Ministeren kan sige: Jeg giver ingen Forklaring? Der ligger deri efter min Opfattelse som det Normale og Regelmæssige, at Ministeren lige overfor en saadan Forespørgsel er pligtig at give Forklaring. Det